Krone's Pleegkind

I.

Krone trok langzaam aan z'n pijp terwijl hij daar zat, stilzwijgend tusschen de groep mannen, die in allerlei houdingen rondom 't kampvuur lagen. Het was een groep ruwe mijnwerkers, gebronsd en gehard in stoeren arbeid, aan wie weinig was bijgebleven van de beschaving der wereld, waarvan ze eenmaal deel hadden uitgemaakt, de wereld waarin sommigen hunner geleefd hadden als „heeren" in den meest ongunstigen zin van het woord; want wanneer mannen met de onmiskenbare teekenen van beschaving en opvoeding als „mijnwerker" in het mijnwerkersdistrict van Australië verschijnen, is het zoo goed als zeker dat hun verschijning aldaar haar oorzaak vindt in handelingen die hun vertrek uit het vaderland noodzakelijk maakten.

Dit was ook het geval met Krone, een knappe en forsche figuur, die, ondanks zijn plotselinge verschijning in het kamp aan de Gele Heuvels, eerst kort geleden, door zijn vroolijk humeur en nobel hart spoedig de meest populaire man geworden was in deze kleine weinig geciviliseerde wereld.

Ofschoon hij nimmer over zichzelven gesproken had of er maar op gezinspeeld had dat hij tot een anderen stand behoord had, dan men van een mijnwerker zou kunnen verwachten, werd het algemeen als vaststaand aangenomen, dat de „Krullebol", (zoo werd hij genoemd naar zijn krullenden haardos) een man was met een verleden, dat hij nu begraven wilde in de wildernissen van Australië.

Over dat verleden sprak Krone nooit, maar op zekeren dag was door een der maats na afloop van het werk, een klein medaillon gevonden; het was open en bevatte het portret van een mooi blond meisje. Het medaillon ging van hand tot hand, tot eindelijk bleek dat Krone de eigenaar was. — „Zeg, Krullebol, waar peins je over?" vroeg Jim Rogers, een der mannen, die met hem in dezelfde claim werkte.

„Ik geloof dat er een keer komt in mijn lot," antwoordde Krone, zijn pijp stoppende en de stille Australische lucht vullende met een schel gefluit.

De andere mannen keken hem verwonderd en nieuwsgierig aan. Men was zoo gewoon, dat Krone vroolijk was, dat men zijn woorden met eenige verbazingvernam.

„Vertel op, man," zei een ander. „Heb je een nieuwe ader ontdekt, hè?"

Krone knikte.

„Zoo is 't, Jack. Ik had mij al eenigen tijd afgevraagd of mijn vermoeden juist was, maar nu ben ik overtuigd, dat er goud zit in de claim, die Carlton verlaten heeft en daarom zal ik ze koopen als ik kan."

„Wat? Carlton's claim? Onzin, geen cent waard! Carlton is sedert geruimen tijd verdwenen en er is gemompeld, dat zijn maat aan die verdwijning niet vreemd is. In allen geval, de claim wordt als waardeloos beschouwd."

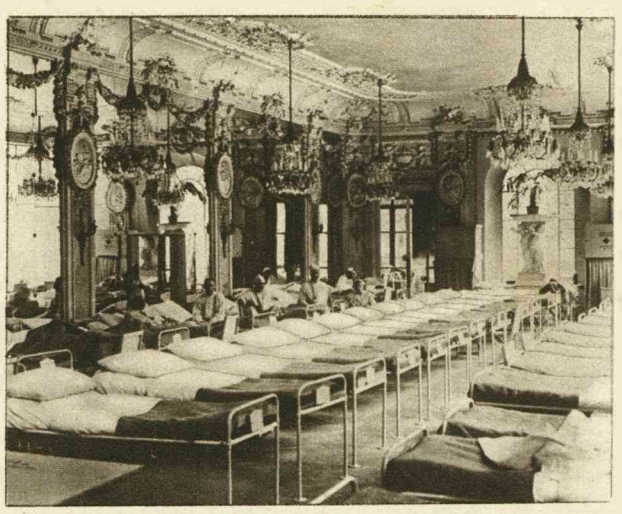
„Wie was Carlton?" vroeg Krone.

UIT HET SERVENLAND.
Een Servische bagagecolonne, op weg naar het front, trekt door een verwoest maïsveld.

VAN HET WESTELIJKE FRONT.
Generaal Joffre inspecteert een naar het front vertrekkende compagnie Fransche infanteristen.

DE NEDERL. AMBULANCE TE PARIJS.
Een der fraaie, voortreffelijk ingerichte zalen van het gebouw, waarin de ambulance gevestigd is.

Mr. L. H. W. REGOUT, †
tijdelijk en buitengewoon gezant van onze regeering bij Z. H. den Paus te Rome, is op Woensdag 27 October overleden.

DE NEDERLANDSCHE AMBULANCE TE PARIJS.
Nog een tweetal fraaie kieken van de Nederlandsche ambulance te Parijs, welke instelling, onder leiding van Dr. Bierens de Haan, de algemeene sympathie heeft. Links: een wandeling met het personeel in den tuin; rechts: gezicht op de zaal waar de genezende patiënten verpleegd worden.